

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/519/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209988
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312209988.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 6C/109/2012-69 zo dňa 27. augusta 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Čadca rozsudkom č. k. 6C/109/2012-69 zo dňa 27. 08. 2013 návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Odporcyni súd náhradu trov konania nepriznal.

Podľa navrhovateľa súd pri rozhodovaní o jeho nároku má rozhodnúť v prvom rade medzitimným rozsudkom v zmysle ust. § 152 ods. 2 veta druhá in fine Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) na základe veci tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu v Čadci pretože nerozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre jeho pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5540144 dlžníčky P. I. v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote.

Súd citujúc ust. § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“), čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uviedol, že z ustáleného skutkového stavu mal preukázané, že v danom prípade exekučným titulom pre exekučné konanie bol rozhodcovský rozsudok. Podľa súdu možno na tento prípad aplikovať novelu Exekučného poriadku § 44 ods. 2 účinnú od 01. 06. 2010. Podľa tohto ustanovenia lehota 15 dní na vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku tak, ako tomu bolo v tomto prípade. Exekučnými titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu.

Ďalej podľa súdu všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prieťahy v konaní. Prieťahy v konaní môžu byť konštatované v rámci vybavovania sťažnosti na prieťahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Navrhovateľ uvedené dôkazy nepredložil. Tým nepreukázal prieťah v konaní, nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.

Súd poukázal na tú skutočnosť, že nie každý prieťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prieťah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR). Je potrebné skúmať všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prieťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, neefektívny postup (I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00). V danom prípade nešlo o taký prieťah, aký má na

mysli zákon a vzhľadom na náročnosť sporu, ktorý sa týkal posúdenia rozhodcovského rozsudku, súd ani nevyhodnotil, že by došlo k prerokovaniu veci bez zbytočného prieťahu. Ďalej mal súd preukázané, že navrhovateľ nesplnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, t. j. že nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie.

Vzhľadom na to, že všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikovaní logického výkladu je podľa súdu nadbytočné a nehospodárne dokazovať splnenie ďalších podmienok. Návrh by mohol zamietnuť pri nesplnení čo i len jednej podmienky. Nesplnenie ďalších dvoch podmienok súd preto zdôvodnil nad rámec zákonnej povinnosti.

Pokiaľ ide o škodu, tak v tomto konaní navrhovateľ nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť takto vymáhanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinností odporcu. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú a skutočnú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt a náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj primerané podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Navrhovateľ v tomto prípade nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Návrh je v tomto smere všeobecný a nepreskúmateľný. Navrhovateľ nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov a nepredložil žiadne dôkazy ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritériá je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Z úradnej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných pokút a zmluvných úrokov. Príjmy navrhovateľa z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať zásadný ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu. Je preto povinnosťou navrhovateľa preverovať solventnosť subjektov (návratnosť), tak ako to robia iné bankové peňažné ústavy. Skutočnosť, že navrhovateľ poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverenia solventnosti, nemožno vykladať na ťarchu odporcu. Súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 a 3 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z. z. a podmienky podľa § 17 ods. 3 písm. a/, c/, d/ zákona č. 514/2003 Z. z. sa podľa jeho názoru nedajú vzťahovať na právnickú osobu ale iba na fyzickú osobu.

Rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka videl súd na strane navrhovateľa a nie na strane odporcu, resp. konajúceho súdu. Navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úver osobám nedostatočne finančne zabezpečeným, opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takémuto konaniu súd nemôže poskytnúť právnu ochranu. Vyplýva to aj zo stanoviska, ktoré bolo oboznámené ako príloha k vyjadreniu odporcu, keď Európska komisia má takéto poznatky, konkrétne o činnosti navrhovateľa. Nemožno konštatovať, že na strane navrhovateľa došlo k morálnej ujme, nemožno konštatovať, že postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencionálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Práve naopak, toto dobré meno bolo poškodené samotnou činnosťou a zmluvnými podmienkami navrhovateľa, tak ako to vyplýva aj z príloh predložených odporcom vo svojom vyjadrení a z verejnej mienky, ktorá je už v súčasnej dobe notoricky známou. Súd bol toho názoru, že navrhovateľ svoje dobré meno poškodil sám svojou činnosťou v rozpore s predpismi na ochranu spotrebiteľa a obchodné meno navrhovateľa nepoškodil exekučný súd konajúci v tejto veci, ktorý rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi chrániacimi spotrebiteľa.

Súd na základe dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie druhej podmienky pre zodpovednosť za škodu za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie a to vznik a existenciu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom, podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi porušením právnych povinností (nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá mu mala vzniknúť porušením povinností. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu a tvrdenými prieťahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdení prieťahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody.

Práve naopak, z viacerých prejednávanych vecí navrhovateľa z obdobného skutkového stavu, kedy sa na pojednávanie dostavili ako svedkovia povinní, ktorí boli v obdobnej situácii ako v tomto konaní povinný B. E. (správne malo byť uvedené P. I.- poznámka odvolacieho súdu) mal súd preukázané, že navrhovateľ ako oprávnený z poskytnutého úveru si vôbec žiadnym spôsobom neoveroval, či uvedené osoby sú schopné poskytnuté úvery splatiť a či nie sú proti nim vedené rôzne ďalšie exekučné konania pre vymáhanie dlhov iných veriteľov. Navrhovateľ bol v tomto konaní povinný preukázať, že pred rozhodnutím exekučného súdu pre tvrdené priesťahy bola majetková situácia povinného taká, že by umožnila uspokojenie pohľadávky navrhovateľa v celom rozsahu. Bol povinný preukázať, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetkového príjmu povinného, ktorá znemožnila navrhovateľovi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu. Toto dôkazné bremeno navrhovateľ neunesol. Práve naopak, súd zaujal stanovisko, že odporca, v podstate Slovenská republika ako taká, nemôže suplovať splácanie úverov navrhovateľovi, ktorý bez potrebnej opatrnosti dodržiavania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, primeraných a v súlade so zákonom poskytovaných úrokov a nákladov na takéto úvery, nemôže zodpovedať štát, ktorý podnikateľskému subjektu takýmto spôsobom, aký si uplatňuje navrhovateľ, ušlý zisk nahradil.

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd, súd zamietol. Poukázal na to, že podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak súd pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou SR, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. V tom prípade postúpi návrh Ústavnému súdu SR na zaujatie stanoviska. V súdnej veci súd nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou SR, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, preto nepostúpil návrh Ústavnému súdu SR na zaujatie stanoviska. Tento dôvod teda nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. Súd zaujal stanovisko, že tento dôvod na prerušenie konania nie je daný ani z toho dôvodu, že by rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak urobí, má právo na to, by sa o jeho námietke rozhodlo.

Ďalej uviedol, že navrhovateľ neuplatnil právo na vylúčenie sudcov Okresného súdu v Čadci, ktoré mu patrí podľa § 15a ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 14 ods. 1 O. s. p. Vzhľadom na to, že navrhovateľ neuplatnil procesné právo, neuplatnil námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý vec prejednáva, vec nebola nadriadenému súdu predložená na rozhodnutie o vznesenej námietke navrhovateľa. Nadriadený súd a ani predseda Okresného súdu v Čadci nerozhodoval o procesnom práve navrhovateľa. Teda procesné právo navrhovateľa rozhodnutím tak predsedu okresného súdu, ako aj rozhodnutím nadriadeného súdu, nemohlo byť porušené. Zákonná sudkyňa v tejto veci tieto rozhodnutia rešpektuje, považuje ich za rozhodnutia v súlade so zákonom a nedomnieva sa, že týmito rozhodnutiami bol porušený zákon, resp. Ústava SR, zákonné práva na vylúčenie sudkyne z prejednávania a rozhodovania vo veci. V nadväznosti na § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. zákonná sudkyňa nepostúpila návrh na zaujatie stanoviska Ústavnému súdu SR. Citujúc ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. podľa súdu prejudiciálnu otázku si môže súd vyriešiť aj sám (§ 135 ods. 2 O. s. p.). V tomto prípade touto otázkou je zaujatosť sudkyne, ktorá už bola vyriešená zákonným postupom. Zákonná sudkyňa nie je vylúčená z rozhodovania veci. Súd poukázal aj na tú skutočnosť, že ide o konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, resp. priesťahmi v konaní, nečinnosťou súdu. Prerušenie konania by bolo v zjavnom rozpore s účelom návrhu, ktorý navrhovateľ podal. Navrhovateľ tvrdí priesťahy v konaní a sám tieto priesťahy spôsobuje vznášaním procesných návrhov, ktoré sú v rozpore s účelom samotného konania, ktoré začalo na návrh navrhovateľa. Súd v tejto súvislosti zamietol aj návrh navrhovateľa na odročenie pojednávania.

Úspešným účastníkom konania je odporca, ktorému patrí právo na náhradu trov konania, tento si však náhradu trov konania neuplatnil. Súd preto rozhodol tak, že mu náhradu trov konania neprisúdil.

Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch. Výsledok konania je taký, že súd návrh voči odporcovi zamietol a nezaviazal ho ako úspešného účastníka konania s poukazom na § 2 ods. 2 poplatkového zákona k zaplateniu súdneho poplatku za návrh. Rovnako je zrejmé, že od poplatku je oslobodené celé konanie a nielen navrhovateľ, čo je ďalší dôvod, pre ktorý súd nezaviazal odporcu na zaplatenie súdneho poplatku za návrh.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu.

Pokiaľ súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu (správne malo byť navrhovateľa - poznámka odvolacieho súdu) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., pretože sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil poukázal na to, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že - názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí; - navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej navrhovateľ vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svojej rozhodnutie, navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napríklad navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Zároveň je potrebné uviesť, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi (pri rešpektovaní primeranej lehoty na doručovanie).

Vytýkal súdu, že rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámeným s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

K zisteniu súdu, že označené exekučné konania na súde nie sú vedené uviedol:

„1. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na základe úradného záznamu to dňa 02. 10. 2012 (č. l. 7 spisu) došiel k záveru, že žalobcom označené exekučné konania, ktoré boli identifikované jeho účastníkmi, číslom poverenia, spisovou značkou súdneho exekútora a číslom zmluvy o úvere sa na Okresnom súde Michalovce nevedú.

2. Uvedený záver prvostupňového súdu je nepravdivý. Nie je známe z akého zdroja boli použité údaje do úradného záznamu, avšak nepochybne ide o nedôveryhodný zdroj.

3. S vynaložením mimoriadneho úsilia sa žalobcovi podarilo získať prvú stranu rozhodnutia Okresného súdu Michalovce v exekučnej veci vedenej v prospech žalobcu ako oprávneného a neprospech

povinnej A. L., nar. XX. XX. XXXX, číslo zmluvy o úvere 9081745, číslo poverenia 5807*023077. Na uznesení je riadne uvedená spisová značka Okresného súdu Michalovce 11Er/65/2007. Z tohto faktu je zrejmé a preukázané, že okresný súd vedie konanie, ktoré žalobca jednoznačne a nezameniteľne identifikoval vo svojej žalobe, a teda súdom vyhotovený úradný záznam popri tomto fakte neobstojí. Hoci žalobca k odvolaniu pripája len jedno rozhodnutie, je isté, že rovnaké skutkové okolnosti (t.j. reálne vedenie exekučného konania na Okresnom súde Michalovce), sú dané vo všetkých veciach označených v napadnutom rozhodnutí. Prvostupňový súd tak na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým záverom a zároveň nevykonal navrhnuté dokazovanie.

Súd vo svojom odôvodnení tvrdí, že žalobca na súd preniesol dôkazné bremeno. Uvedené tvrdenie je zavádzajúce. Podľa ust. § 71 ods. 1 O. s. p. inter alia mal návrh na začatie konania obsahovať „označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva“. Žalobca označil ako dôkaz súdny spis exekučného súdu. Súdny spis je fundamentálnym dôkazným prostriedkom pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť všeobecný súd pri svojej činnosti. Je zrejmé, že súd prejednávajúci tento žalobný návrh, by vo veci nerozhodol skôr, ako by sa oboznámil so súdnym spisom. Je tomu tak aj preto, že súdny spis obsahuje dôkazy umožňujúce uskutočniť presnú kalkuláciu plynutia času vzhľadom k otázke dodržania zákonných lehôt súdom. Takýmito dôkazmi žalobca nedisponuje. Súdny spis je zároveň však prostriedkom, ktorý nie je spôsobilý žalobca predložiť pre objektívne a všeobecne známe prekážky. Žalobca označením dôkazov v žiadnom prípade neprenáša dôkazné bremeno na súd (to samozrejme nie je možné), ale žalobca len žiada, aby súd v tomto konaní vykonal rozhodujúci dôkaz, t.j. oboznámenie sa s exekučným spisom (celým), pričom nie je v možnostiach žalobcu tento dôkaz súdu poskytnúť. Žalovaná (zrejme úmyselne) zamieňa pojem dôkazné bremeno s pojmom vykonávanie dôkazov. Dôkazné bremeno (dôkazná povinnosť) unesie žalobca aj v prípade, ak len označí dôkazy (ust. § 120 ods. 1 prvá veta O. s. p.) avšak vykonať dôkaz môže vždy len súd (ust. § 122 ods. 1 O. s. p.). Žalobca sa nestotožnil a nikdy nestotožnil s tvrdeniami Ústavného súdu o tom, že bez označenia spisovej značky v návrhu na začatie konania (v sťažnosti) nemožno vec prejednať. Tvrdíme, že pokiaľ ide o východiská súdneho procesu spočívajúce v skutkových okolnostiach veci, vždy postačí pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností (ust. § 71 ods. 1 O. s. p.) a nie opísanie všetkých skutočností či skutočností, ktoré požaduje niektorý z účastníkov konania alebo sudca. Žalobca v danom prípade nevidí dôvod na postup súdu podľa ust. § 43 O. s. p. Žiadny právny predpis nevyžaduje, aby náležitou podania účastníka konania bola aj spisová značka súdneho konania. Potrebné je označiť vec, ktorej sa podanie týka (ust. § 42 ods. 3 O. s. p.), čo žalobca vykonal spôsobom, ktorý neumožňuje zámenu konania s iným konaním“.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/, 2 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podané odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti s navrhovateľom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému vec bola pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. V tomto smere odvolací súd poukazuje v prvom rade na to, že z úradnej činnosti je mu známe, že navrhovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, v iných veciach opakovane potvrdzoval, že námietku zaujatosti nepodáva. Námietkou, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, sa môže účastník brániť aj v rámci odvolacích námietok, ako to urobil navrhovateľ v tomto prípade. Ak nie je vydané rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže pri skúmaní tohto dôvodu posúdiť otázku vylúčenia sudcu samostatne, čo by bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Krajský súd v skutočnosti, že škoda mala navrhovateľovi vzniknúť postupom Okresného súdu Čadca, na ktorom vykonáva zákonná sudkyňa funkciu sudcu, nevidí dôvod pre jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. V zmysle ustálenej judikatúry dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010), pričom v danom prípade takýto súd účastníkom konania nie je, vec sa ho týka len sprostredkovane. Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť preto nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká, a zánikom funkcie sudcu zaniká, osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach). Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad a potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba také chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1Nc 86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dôvod na vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci, ktorý záver rešpektuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31. 05. 2010; 6Cdo/201/2013 z 19. 06. 2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napríklad I. ÚS 88/2013 z 06. 02. 2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť

vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné.

Odvolačný súd mal z obsahu spisu preukázané, že podaným návrhom došlým súdu dňa 27. 09. 2012 sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal zaplataenia majetkovej škody v sume 175 eur a nemajetkovej ujmy v sume 940,44 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu okresného súdu nakoľko súd nerozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre jeho pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5540144 dlžníčky P. I. v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu však vyplýva, že sa zaoberal nesprávnym úradným postupom, ktorým bolo nevydanie poverenia v zákonnej lehote. Okrem toho podľa súdu povinným v exekučnej veci mal byť Róbert Baláž. Z pripojeného spisu vyplýva, že v exekučnej veci sp. zn. 12Er/1026/2006 (EX 282/06) je povinnou P. I.. Predmetom posudzovania a následného odôvodnenia zo strany okresného súdu je potom nesprávny úradný postup v inej súdnej veci.

Keďže dôvody pre ktoré súd vo veci rozhodol nesúvisia so skutkovým stavom opísaným v návrhu je v dôsledku toho rozhodnutie okresného súdu zmätočné a bez ďalšieho je tak dôvod na jeho zrušenie a vrátenie mu na ďalšie konanie.

Aj napriek uvedenému odvolací súd poukazuje však aj na to, že v priebehu konania, a to podaním došlým súdu dňa 23. 08. 2013 navrhovateľ navrhol, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 6C/142/2012 prerušil, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávaniu veci. Okresný súd na pojednávaní dňa 27. 08. 2013 vyhlásil uznesenie, ktorým návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd zamietol. Následne rozsudkom rozhodol, že návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietal a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení písomne vyhotoveného rozsudku okresný súd odôvodnil aj rozhodnutie, ktorým návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol napriek tomu, že súčasťou písomne vyhotoveného rozsudku okresného súdu nebolo vyhlásené uznesenie, ktorým návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Za tohto stavu bolo povinnosťou okresného súdu vyhlásené uznesenie vyhotoviť písomne a nakoľko je voči nemu prípustné odvolanie doručiť ho aj účastníkom konania. Až po právoplatnosti uznesenia mohol potom okresný súd predložiť vec odvolaciemu súdu za účelom rozhodnutia o opravnom prostriedku proti rozsudku z č.l. 69 spisu.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní okresný súd opätovne rozhodne o návrhu navrhovateľa. Predtým však doručí navrhovateľovi vyjadrenie k návrhu na začatie konania. Pokiaľ vykoná dokazovanie navrhnuté v návrhu znamená to, že prečíta listiny z pripojeného exekučného spisu. Zo skutkových zistení uvedených v návrhu na začatie konania a po vykonaní dokazovania vyvodí právne závery takým spôsobom, aby jeho rozhodnutie bolo jasné, zrozumiteľné, dostatočne odôvodnené a presvedčivé (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne okresný súd aj o trovách doterajšieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.)

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.